

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 99.652 van 11 oktober 2001
in de zaak A. 95.197/VII-22.714**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HOUBEN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Lacomblélaan 59-61

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 4 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HOUBEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 21 september 1999 en verklaarde zich op 24 september 1999 vluchteling.

1.2. Op 16 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 14 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is.

Betrokkene beweert een Pakistaan uit Sirgodha (Punjab) te zijn. Sinds zijn geboorte zou hij deel uitmaken van de ahmadi-beweging. Eind 1990 zou betrokkene onder de verdenking van juwelenroof aangehouden en opgesloten zijn in het politiekantoor van Rabwah. Na zes maanden zou hij, nadat zijn vader smeergeld zou betaald hebben, vrijgelaten zijn. In 1992 zou betrokkene een kippenkwekerij gekocht hebben. Hij zou met de eigenaar een overeenkomst gesloten hebben om een gedeelte van het verschuldigde bedrag later te betalen. Niettegenstaande dit akkoord zou de eigenaar eind 1992 klacht tegen betrokkene hebben ingediend wegens wanbetaling. Betrokkene zou toen voor een tweede maal gearresteerd zijn en zou alweer na betaling van

smeergeld vrijgelaten zijn. Betrokkene die niet in het bezit zou gesteld zijn van de eigendomsakte zou toen ook zijn kippenkwekerij kwijtgespeeld zijn. In 1997 zou betrokkene als loodgieter in Sargodha gewerkt hebben. Betrokkene zou één van zijn medewerkers, T. A., een boek over de ahmadiëreligie uitgeleend hebben. T. broer, die les zou gegeven hebben aan een Koranschool en die daarom door betrokkene de Maulvi genoemd werd, zou te weten gekomen zijn dat betrokkene informatie over de ahmadi's verspreid zou hebben. Eind 1998 zou betrokkene door de Maulvi bedreigd zijn om op te houden met het prediken van de ahmadi-filosofie aan zijn broer Tahir. Betrokkene zou daarop T. ontslagen hebben. Deze zou kwaad geworden zijn en zou de volgende dag met enkele aanhangers van de Maulvi betrokkene met de dood bedreigd hebben. Betrokkene zou toen klacht ingediend hebben bij de politie doch zonder resultaat. Kort nadien zouden T. en enkele Maulvis's (aanhangers van de Maulvi) betrokkenes winkel vernield hebben. Betrokkene zou toen tevergeefs een klacht hebben ingediend. Enkele dagen nadien zou betrokkene voor een derde maal aangehouden zijn wegens het prediken van de ahmadi religie. Betrokkene zou zeven dagen opgesloten en nadat zijn vader smeergeld zou betaald hebben vrijgelaten zijn. In juli 1999 zou betrokkene spullen gaan ophalen zijn in zijn winkel. Daar zou hij verwittigd zijn door een vriend dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene zou toen gevlucht zijn en zou onderweg aangevallen zijn door T. en enkele andere Maulvi's. Enkele dagen nadien zou betrokkene een klacht hebben willen indienen op het politiekantoor. Daar zou zijn gebleken dat er reeds een klacht was ingediend tegen betrokkene voor de moord op bovenvernoemde T. Betrokkene zou toen prompt gearresteerd zijn en zou tot 10 augustus 1999 vastgehouden en geslagen zijn. Na zijn vrijlating zou betrokkene via zijn schoonbroer vernomen hebben dat de politie hem opnieuw zou willen aanhouden en hij zou besloten hebben om te vertrekken naar Lahore. Na een verblijf van twee dagen zou hij dan verder getrokken zijn naar Karachi. Enkele dagen nadien zou betrokkene de Maulvi samen met enkele mannen gezien hebben. Hij zou zich niet meer veilig gevoeld hebben in Karachi en besloot midden augustus 1999 om Pakistan te verlaten. Met "Jordan Airlines" kwam betrokkene via Dubai, Aman en Berlijn op 14 augustus 1999 in België aan en vroeg hier asiel op 24 september 1999. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legde betrokkene op het Commissariaat-generaal de volgende documenten neer: een identiteitskaart en twee verlofingsakten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene geenszins aannemelijk heeft gemaakt effectief een ahmadi te zijn. Zo is zijn elementaire kennis over het ahmadi-geloof uiterst gering. Betrokkene kende de correcte benaming niet van het eerste en het belangrijkste boek van de Mirza Ghulam Ahmad. Dit niettegenstaande hij beweerde de belangrijkste ahmadi-boeken verspreid te hebben. Verder was betrokkene niet op de hoogte van de tien verplichtingen waaraan elke Ahmadi volgens Mirza Ghulam Ahmed moet voldoen. Betrokkene wist ook niet dat elke ahmadi verplicht is om een gedeelte van zijn inkomen aan de beweging af te staan. Niettegenstaande betrokkene verklaarde lid te zijn en regelmatig de ahmadi-vereniging in België zou bezocht hebben is de plaats waar die vereniging zich bevindt hem onbekend. Betrokkene verklaarde ook dat het voor een ahmadi toegelaten is om deel te nemen aan de Hadj (bedevaart naar Mekka). In werkelijkheid is de Hadj vanaf 1974-1975 door de Pakistaanse wet verboden voor ahmadi's.

Daarnaast kunnen er nog discrepanties worden vastgesteld in betrokkenes opeenvolgende verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder wordt aangetast. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken een tweede maal door de politie gearresteerd te zijn in 1995 en een derde maal in juli 1997. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene dat de tweede en de derde aanhouding zouden plaatsgevonden hebben respectievelijk op het einde van 1992 en in november 1998. Volgens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zou de tweede aanhouding gevolgd zijn na een klacht wegens verboden wapenbezit. Op het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene dan weer dat dit was wegens het niet tijdig betalen van een schuld. Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij voor een vierde maal zou aangehouden zijn voor poging tot moord. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat hij aangeklaagd en aangehouden zou zijn voor moord.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan betrokkenes vluchtverhaal.

Tenslotte zijn de door betrokkene neergelegde documenten (identiteitskaart en twee vervolgingsakten) niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Uiteenzetting van het middel: schending van de plicht tot motivering zoals in de wet van 29 juli 1991 en schending van het legaliteitsbeginsel, nl. overschrijding van de appreciatiebevoegdheid doordat de motivering niet precies, adequaat en pertinent is

De CGVS meent dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is. Daarvoor baseert zij zich op het feit dat

- 1) verzoeker geenszins aannemelijk maakt effectief een Achmadi te zijn;
- 2) er discrepanties werden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen;

De CGVS steunt de negatieve beslissing mede op het feit dat hij geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van een schending van de Conventie van Genève en in geval van verwijdering van verzoeker.

4.1. Uiteenzetting principes

1. Het CGVS is er toe gehouden zijn beslissingen te motiveren waarbij er rekening moet gehouden worden niet alle elementen van het administratief dossier en dus niet alleen niet deze elementen die ongunstig zijn voor de kandidaat-vluchteling (RvSt, 51.146, 16 januari 1995).
2. Anderzijds beperkt de taak van de Raad van State er zich toe na te gaan of de overheidsinstantie (in casu het CVGS) geen feiten voor vaststaand houdt die niet blijken uit het dossier, of zij geen onredelijke interpretatie geeft aan de feiten en of deze interpretatie niet voortkomt uit een manifeste beoordelingsfout (F. BERNARD, Chronique de jurisprudence. La procédure belge de reconnaissance de la qualité de réfugié à l'épreuve de la censure du Conseil d'Etat. Examen de jurisprudence, 1994-1998, R.D.E., 1998, 102, p. 114).

Deze principes zijn gebaseerd op art. 52 van de wet van 15 december 1980 en op de wet van 29 juli 1991.

3. Het is dan ook vereist dat de verschillende onderdelen van een motivering van het CGVS -zoals bijv. de ingeroepen tegenstellingen en onnauwkeurigheden- duidelijk moeten steunen op het administratief dossier en bij lezing terug te vinden moeten zijn daarin. Deze motivering mag verder niet kunnen weerlegd worden door waarachtige verklaringen van verzoeker (F. BERNARD, op.cit. 1994-1998, R.D.E., 1998, 102, p. 114).
4. Tenslotte dient er nou op gewezen te worden dat in de constante rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een aanvraag tot erkenning als vluchteling slechts als bedrieglijk bestempeld kan worden als blijkt uit het dossier dat de verklaringen van de betrokkene in hoge mate één van de volgende kenmerken bezit: bevat veel tegenstellingen, verward, onsamenhangend, inconsequent of onprecies. Als echter anderzijds blijkt dat bijv. de beweerte tegenstellingen er geen zijn, of als deze niet blijken uit het dossier, dient de Raad van State de beslissing te vernietigen die de aanvraag als bedrieglijk bestempelt.

Dit geldt ook indien de overheid materiële vergissingen begaat, elementen vergeet of incoherent is (RvSt. 46.258, 23 februari 1994 en RvSt. 43.151, 2 juni 1993).

5. Bovendien moeten de tegenstellingen waar de CGVS zich op steunt blijk geven van een voldoende ernst en niet miniem zijn (F. BERNARD, op.cit., 1994-1998, R.D.E., 1998, 102, p. 106).

In concreto betekent dit:

1) Wat betreft het Achmadi-geloof

Het CGVS gaat ervan uit dat verzoeker geen aanhanger van het Achmadi-geloof is daar zijn elementaire kennis over het achmadi-geloof uiterst gering zou zijn. Het CGVS meent dit te kunnen afleiden uit het feit dat (dat) verzoeker niet de correcte benaming kan geven van het eerste en belangrijkste ahmadi-boek, noch de tien verplichtingen waaraan een ahmadi moet kunnen voldoen.

Het is echter wel duidelijk dat het feit dat iemand niet kan antwoorden op bepaalde vragen over zijn geloof- ook al betreffen het elementaire vragen- dit geenszins ipso facto betekent dat hij dit geloof niet aanhangt en er openlijk voor uitkomt.

Dit geldt des te meer voor verzoeker, nu uit de weergave van het interview op het CGVS blijkt (zie p. 1, 2 en 3 weergave interview) dat verzoeker allerm minst onwetend is over het achmadi-geloof. Zo kan hij bijv. correcte antwoorden geven op vragen betreffende de benaming van de lokale religieuze leider, de betekenis van "Mosih Mahmood", de naam van de huidige en de vorige kaliefen, de betekenis van "Jhad", de bijdragen die in België dienen betaald te worden aan de vereniging...

Verder baseert het CGVS de negatieve beslissing o.a. op de bewering dat elke Ahmadi verplicht is een gedeelte van zijn inkomen af te staan, terwijl verzoeker het tegengestelde beweerd zou hebben.

Verzoeker heeft in casu echter geantwoord dat de plicht om te geven afhangt van het loon, wat volkomen overeenstemt met de Achmadi leer zoals weergegeven in de folder "Courte Introduction au Mouvement Ahmadiyya en Islam ("chaque membre qui a un revenu quelconque contribue 1/16ème de ses revenus régulièrement).

Dat het CGVS de antwoorden van verzoeker verkeerd geïnterpreteerd heeft en bovendien totaal geen rekening heeft gehouden met de positieve elementen uit zijn dossier, blijkt uit het feit dat verzoeker verscheidene stukken kan voorleggen waaruit blijkt dat hij lid is van de achmadiyya-beweging in België: bewijs van deelname aan een congres van 2-4 juni 2000, bewijs van bijdragen (1.500,- fr), een foto met de kalief).

2) Wat betreft de tegenstellingen

Het CGVS meent dat het vluchtrelaas van verzoeker tegenstrijdigheden bevat op grond waarvan zij besluit dat de aanvraag bedrieglijk is.

Indien evenwel vastgesteld wordt dat de zogenaamd vastgestelde tegenstrijdigheden er geen zijn, dan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. (zie RvSt, 18 november 1993, n/ 44.974; zie ook RvSt, 8 december 1993, n/46.382, geciteerd in R.D.E., 1994, n/80/81, p486)

Bovendien dienen de aan een kandidaat-vluchteling aangewreven incoherenties niet noodzakelijk te leiden tot de vaststelling dat er ernstig dient getwijfeld te worden aan de oprechtheid van diens verklaringen, doch moet de vrees voor vervolging worden genuanceerd. (zie RvSt, 22 januari 1998, T.V. R., 1997, ' , p. 404).

Immers, "en elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas." (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, n/199)

- Verzoeker heeft inderdaad verschillende verklaringen afgelegd betreffende de datum van zijn tweede en derde arrestatie.

Deze tegengestelde beweringen zijn echter verklaarbaar en zijn o.a. te wijten aan het feit dat verzoeker tijdens het interview bij de DVZ bijzonder zenuwachtig was en tijdens het interview bij de CGVS leed aan een ernstige ziekte, waarvoor hij enkele dagen later in behandeling diende te gaan (zie doktersattest).

Bovendien is het in het kader van een aanvraag tot erkenning als vluchteling niet zozeer van belang wannéér een kandidaat-vluchteling juist vervolgd werd, maar wel om welke reden dit gebeurde.

- De CGVS geeft weer in zijn beslissing dat verzoeker zou beweerd hebben bij DVZ dat hij de tweede maal gearresteerd werd na een klacht wegens verboden

wapenbezit, terwijl hij bij het CGVS zou gezegd hebben dat dit was wegens het niet tijdig betalen van een schuld.

Uit het administratief dossier (i.e. zowel het interview bij DVZ als bij CGVS) blijkt echter duidelijk dat verzoeker duidelijk gemaakt heeft dat hij, nadat hij weigerde de tweede helft van zijn schuld aan de oorspronkelijke eigenaar van de kippenkwekerij te betalen, door deze laatste aangeklaagd werd wegens verboden wapenbezit.

Deze twee zijn in casu onlosmakelijk met elkaar verbonden en door in zijn beslissing hiermee geen rekening te houden heeft de CGVS zijn beslissing niet duidelijk gemotiveerd. Deze tegenstelling is op zijn minst niet ernstig genoeg om te kunnen besluiten dat de verklaringen van verzoeker bedrieglijk zijn.

- Dezelfde redenering geldt voor de derde en laatste aangehaalde tegenstelling, waarbij de CGVS verwijst naar het feit dat verzoeker de ene keer verklaarde dat hij werd aangehouden voor poging tot moord en de andere keer wegens eigenlijke moord.

Indien men echter het administratief dossier bekijkt wordt er door verzoeker nergens vermeld dat zijn ex-werknemer, Tahir, dood zou zijn. In die zin kan verzoeker dus onmogelijk bedoeld hebben dat hij aangeklaagd werd wegens moord en is het duidelijk dat het enkel een "poging tot moord" betreft.

Het is bijgevolg onredelijk hierin een "tegenstrijdigheid" te ontwarren en het CGVS kan in deze minstens onzorgvuldigheid verweten worden.

3) risico van schending van de Conventie van Genève

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt ontegensprekelijk dat hij vervolgd wordt O.W.V. zijn Achmadi-geloof door radicale moslim-aanhangers en dat hij geenszins kan rekenen op bescherming vanwege de overheid. Meer nog, dat de politiediensten zelfs actief meewerken aan deze vervolgingen (vb. door in te gaan op manifest valse beschuldigingen).

Het staat vast dat het CGVS ervan op de hoogte is dat het geval van verzoeker geen uitzondering is. Uit informatie die algemeen toegankelijk is blijkt dat Paksitan een Islamitische Republiek is waar "de overheid niet altijd afdoende optreedt als een Achmadi wordt lastiggevallen door fanatieke orthodoxe moslim groeperingen" (Positie van de Nederlandse Minister van Buitenlandse Zaken, november 1999; zie ook 1999 country Report on Human Rights Practices, U.S. Department of State, p. 30-32)

De CGVS is zonder twijfel op de hoogte van deze situatie, die ook bevestigd wordt in de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie (zie bijv. VB/V, 8 april 1999, VB/99-0072/E329)

Uit de bovenvermelde literatuur over Paksitan kan worden afgeleid dat er inderdaad sedert 1984 aanzienlijke beperkingen godsdienstuitoefening van Achmadi's wordt opgelegd met de toevoeging aan het Wetboek van Strafrecht van art. 298 B (gebruik door Achmadi's van bepaalde als heilig beschouwde islamitische uitdrukkingen of betitelingen) en 298 C (verbod van Achmadi's om zich moslim te noemen). (zie o.m. Landeninformatie, Vluchtelingen werk, Paksitan). Bovendien dient er in casu rekening gehouden te worden met het feit dat een persoon gemachtigd is om zich als vluchteling te verklaren indien hij toebehoort aan een groep die door andere "gewone burgers", die tot een andere groep behoren, systematisch lastig gevallen wordt omwille van een van de 5 redenen van art. 1 A van de Conventie van Genève en indien de overheden van zijn land het nodige niet ondernemen om hem te beschermen (wat in casu het geval is) (zie nl. VB/V, n/ 99-0072/E329; V. LEBLANC, "L'interprétation de la Convention de Genève relative au statut de réfugié à la lumière des propositions des Nations Unies pour les réfugiés sur les développements politiques récents en matière d'asile, R.D.E. 1993, n/ 76, blz. 571).

Aangezien het CGVS op de hoogte is van deze situatie en het algemeen toegankelijke achtergrondinformatie betreft, heeft de CGVS zijn appreciatie-bevoegdheid overschreden door te beslissen dat (dat) er geen aantoonbare en ernstige gronden zijn die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève.";

2.2.1. Overwegende dat, inzake de door de verzoekende partij in het enig middel ingeroepen schending van de motiveringsplicht zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet worden

opgemerkt dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een uitvoerig inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat het middel derhalve, voor zover het gesteund is op een schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij met de opgeworpen “schending van het legaliteitsbeginsel, namelijk overschrijding van de appreciatiebevoegdheid doordat de motivering niet precies, adequaat en pertinent is”, ogenschijnlijk een schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken ten bewijze van haar lidmaatschap van de achmadiyya-beweging in België voor het overgrote deel dateren van vóór de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij deze stukken echter niet heeft voorgelegd aan de commissaris-generaal zodat hij er geen rekening kon en moest mee houden; dat de betrokken documenten de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang kunnen brengen;

Overwegende dat, wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt effectief een ahmadi te zijn, de verzoekende partij niet betwist dat zij op een aantal elementaire en essentiële vragen het antwoord schuldig moest blijven; dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal verklaart dat ieder vrijwillig een bijdrage afstaat aan de beweging, afhankelijk van zijn of haar loon en dat er geen vast bedrag is (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3); dat uit de informatie inzake het ahmadi-geloof waarover de commissaris-generaal beschikt blijkt dat elke ahmadi verplicht is een gedeelte van zijn inkomen aan de beweging af te staan; dat de conclusie van de commissaris-generaal bijgevolg niet kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij niet betwist dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar tweede en derde arrestatie; dat dit volgens de verzoekende partij te wijten is aan het feit dat zij tijdens het interview op de Dienst

Vreemdelingenzaken bijzonder zenuwachtig was en leed aan een ernstige ziekte; dat het in casu geen verschil van enkele dagen betreft, maar een verschil van jaren; dat de uitleg van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de commissaris-generaal en niet volstaat om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten;

Overwegende dat ook de tegenstrijdigheid met betrekking tot de klacht die zou hebben geleid tot de tweede aanhouding van de verzoekende partij steun vindt in het administratief dossier; dat gelet op de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal de door haar gegeven uitleg ter verklaring van deze incoherentie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat, wat betreft de derde door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid, de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: “de politie liet me een aanklacht zien waarin Molvi verklaart dat ik hem zou vermoorden en het al had geprobeerd” en op het commissariaat-generaal: “toen ik binnenkwam zat Molvi reeds bij de politie, hij had een klacht ingediend bij de politie omdat Tahir vermoord was. Ik werd beschuldigd van die moord”; dat het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is op basis van deze verklaringen van de verzoekende partij een tegenstrijdigheid vast te stellen;

Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing besluit dat nu moet getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij en haar asielaanvraag als bedrieglijk moet worden beschouwd, hij geen risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene ontwaart; dat een eventuele schending van deze Conventie immers slechts mogelijk is in geval de beweringen van de kandidaat-vluchteling oprecht zijn; dat uit de bespreking van het middel blijkt dat de commissaris-generaal redelijkwijze tot de conclusie kon komen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat bijgevolg algemene informatie of rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie over de situatie van ahmadi's in Pakistan niet terzake doend is; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf oktober tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.